

Sygn. akt VI U 394/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Marcin Bik
-----------------	-------------------

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy I. U.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z udziałem zainteresowanych (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) Grupa Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania I. U.

od decyzji z dnia 24 września 2018 r. Nr (...); znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 394/18

UZASADNIENIE

W dniu 2 listopada 2018 r. wpłynęło odwołanie I. U. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 24 września 2018 r. znak (...) w przedmiocie odmowy prawa do zasiłku chorobowego za okres od 24 lipca 2017 r. do 19 grudnia 2017 r. i od 25 marca 2018 r. do 21 maja 2018 r. W uzasadnieniu wskazała, że okresy jej niezdolności do pracy nie podlegają zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego bowiem wystąpiła między nimi przerwa 62 i 63 dni, a między okresami niezdolności do pracy była zdolna do pracy, przebywała na kilku urloпах wypoczynkowych. Sprawowała też opiekę nad chorymi dziećmi (odwołanie k. 1 - 4).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania. Organ wskazał, że odwołująca po wykorzystaniu kolejnego urlopu i zasiłku macierzyńskiego od 19 maja 2015 r. do 16 maja 2016 r. i zasiłku opiekuńczego od 6 czerwca 2016 r. do 6 października 2016 r. była niezdolna do pracy w okresie od 18 października 2016 r. do 18 kwietnia 2017 r., od dnia 21 czerwca 2017 r. do 19 grudnia 2017 r. oraz od 20 lutego 2018 r. do 21 maja 2018 r. Niezdolności do pracy spowodowane były tym samym schorzeniem i podlegały zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego. Nie odzyskała zdolności do pracy od dnia 19 kwietnia 2017 r. i od dnia 20 grudnia 2017 r., nadto pomiędzy orzeczonymi niezdolnościami nie świadczyła pracy (odpowiedź na odwołanie k. 5).

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2019 r. Sąd zawiadomił o toczącym się postępowaniu zainteresowanego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. oraz (...) Grupa Spółka z o.o. z siedzibą w W. (postanowienie k. 22).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca z wykształcenia jest psychologiem. Od dnia 1 października 2011 r. zatrudniona była w (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W.. Była niezdolna do pracy w okresie od 18 października 2016 r. do 18 kwietnia 2017 r., od 21 czerwca 2017 r. do 19 grudnia 2017 r. oraz od 20 lutego 2018 r. do 21 maja 2018 r. Pełen okres zasiłkowy został wykorzystany z dniem 18 kwietnia 2017 r. Pracowała także w (...) Grupa Spółka z o.o. z siedzibą w W.. Były to prace z Agencji Pracy (...). Prace wykonywała dla O. jako asystentka dyrektora, przebywa na urlopie wychowawczym. Obecnie nie pracuje.

Odwołująca się od dzieciństwa cierpiała na problemy natury psychiatrycznej. Leczyła się psychiatrycznie od 2013 r., jej stan uległ pogorszeniu w trakcie ciąży. W okresie od 21 października 2016 r. do 27 kwietnia 2018 r. leczyła się u psychiatry w (...) w G. z powodu zaburzeń depresyjnych. Relacjonowała trudności w opiece nad dziećmi, osłabienie funkcji kognitywnych przy znacznie obniżonym nastroju, zaburzenia snu, poczucie bezradności, beznadziejności, bardzo zła wydolność i aktywność. Prezentowała myślenie typu depresyjnego, w tym myśli rezygnacyjne, spowolnienie psychoruchowe. W tym okresie korzystała ze zwolnień lekarskich 18.10 - 31.10.2016 (F43-F33). Podczas regularnych wizyt w okresie od 17 listopada 2016 r. do 23 lutego 2018 r. mimo odnotowywanej poprawy nadal cierpiała na dolegliwości psychiatryczne o zmiennym nasileniu. Dalej kontynuowała zwolnienie lekarskie od 14 marca 2017 r. do 27 marca 2017 r., 28 marca 2017 r. do 18 kwietnia 2017 r., od 21 czerwca do 3 lipca 2017 r., od 30 listopada 2017 r. do 14 grudnia 2017 r., od 14 grudnia 2017 r. do 19 grudnia 2017 r., od 19 lutego 2018 do 7 marca 2018 r., a następnie łącznie do 24 maja 2018 r. Podczas ostatniej wizyty w dniu 27 kwietnia 2018 r. odnotowano mniej nasilone objawy choroby, słabą wydolność własną, problemy z dyspozycyjnością, niską samoocenę i spowolnienie psychoruchowe. Nadal przyjmowała leki (dokumentacja medyczna k. 29; plik - k. 122).

Łącznie odwołująca się przebywała na zwolnieniach lekarskich w następujących okresach:

18/10/2016 - 18/04/2017 z rozpoznaniem F43 (zaburzenia adaptacyjne)

21/04/2017 - 17/05/2017 oraz od 31/05/2-17 do 12/06/2017 - opieka nad dziećmi

21/06/2017 - 19/12/2017 z rozpoznaniem F33 (zaburzenia depresyjne nawracające) i F43 (zaburzenia adaptacyjne)

19/12/2017 - 12/02/2018 - opieka nad dziećmi

19/02/2018 - 24/05/2018 z rozpoznaniem F33 (zaburzenia depresyjne nawracające).

Odwołująca się po dniu 18 kwietnia 2017 r. oraz po dniu 19 grudnia 2017 r. nie odzyskała zdolności do pracy. W okresach od 19 kwietnia 2017r. oraz następnie od 20 grudnia 2017 r. nie nastąpiła remisja objawów choroby (opinia sądowo-psychiatryczna k. 86-88; opinia sądowo-psychiatryczna k. 126-130).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. decyzją z dnia 24 września 2018 r. znak (...) odmówił prawa do zasiłku chorobowego za okres od 24 lipca 2017 r. do 19 grudnia 2017 r. i od 25 marca 2018 r. do 21 maja 2018 r. W uzasadnieniu organ rentowy podał okresy niezdolności do pracy wskazał, że były one wywołane tą samą chorobą i podlegają zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego. Podał, że okres zasiłkowy upłynął w dniu 18 kwietnia 2017 r. i mimo przerwy ponad 60 dni odwołująca się nie wróciła do pracy i nie odzyskała zdolności do pracy. Okresy pomiędzy niezdolnościami do pracy stwierdzonymi zwolnieniami lekarskimi wykorzystwała pobierając zasiłek opiekuńczy na dzieci. Zatem wypłacony zasiłek za okresy od 24 lipca 2017 r. do 12 grudnia 2017 r. oraz od 25 marca 2018 r. do 21 maja 2018 r. jest świadczeniem nienależnym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz w aktach rentowych oraz na podstawie zeznań świadka K. U. k. 79v e - protokół (...) (...) i odwołującej się k. 79v - 80 e- protokół (...) (...), a także na podstawie dowodów z opinii biegłych z zakresu psychiatrii. Autentyczności i treści

złożonych do akt sprawy dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała toteż Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Opinie przedstawione biegłych były zgodne z wymaganiami art. 285 k.p.c., tj. zawierały uzasadnienie i były wyczerpujące. Integralnymi elementami treści każdej prawidłowo sporządzonej opinii są: sprawozdanie z dokonanych czynności i spostrzeżeń, odpowiedzi na postawione biegłemu pytania, udzielone w sposób kategoryczny, jego wnioski oraz uzasadnienie pozwalające na sprawdzenie przez sąd logicznego toku rozumowania biegłego (vide wyrok SN z dnia 15 czerwca 1970 r., I CR 224/70, LEX nr 6750; postanowienie SN z dnia 20 listopada 1973 r., I CR 646/73, LEX nr 7340, wyrok SN z dnia 7 grudnia 2011 r., II CSK 141/11, LEX nr 1110969). W ocenie Sądu przedstawione w sprawie opinie spełniały ww. wymagania, a przede wszystkim były ze sobą zbieżne co do wniosków końcowych, tj. co do braku remisji choroby po 18 kwietnia 2017 r. oraz po 19 grudnia 2017 r. W szczególności biegli sformułowali swoje wnioski po analizie zapisów występujących w dokumentacji medycznej odwołującej się, tak co do opisywanego w niej stanu psychicznego, jak i stosowanego leczenia. Sąd podzielił więc ustalenia dokonane przez biegłych przyjmując je za własne.

Ze znaniami świadka K. U., męża odwołującej się Sąd dał wiarę w zakresie ustalonego stanu faktycznego, co do samopoczucia odwołującej się częstych infekcji dzieci. Świadek potwierdził, że w trakcie leczenia było lepiej potem były nawroty choroby. Wskazał, że w 2017 r. było już wszystko dobrze, co jednak pozostawało w sprzeczności z dokumentacją medyczną złożoną do akt sprawy. Ze znaniami odwołującej się Sąd również dał wiarę w części w jakiej pozostawały zgodne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jako nieuzasadnione nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kwestię uprawnień do zasiłku chorobowego reguluje ustawa z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. 2020 r. poz. 870).

Zgodnie z art. 6 ust 1 ww. ustawy zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zgodnie z art. 8 ww. ustawy zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Zgodnie z art. 9 ust 1 i 2 ww. ustawy do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego okresem zasiłkowym, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Zgodnie z powyższym, okres zasiłkowy to limitowany czas pobierania świadczeń chorobowych, a więc wynagrodzenia chorobowego, a także zasiłku chorobowego. Do pobierania wynagrodzenia chorobowego uprawniona jest bowiem jedynie grupa ubezpieczonych będących pracownikami zatrudnionych w oparciu o umowę o pracę. Ubezpieczony będący pracownikiem w pierwszej kolejności zachowuje prawo do wynagrodzenia chorobowego - wynika to bezpośrednio z przepisów kodeksu pracy. Jego długość wynosi 33 dni, a w przypadku osoby powyżej 50 roku życia - 14 dni. Po zakończeniu tego okresu ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego. Okres przyznawania zasiłku, jak wyżej podano, jest ściśle określony przez ustawę i wynosi odpowiedni 182 dni lub 270 dni.

Przez określenie „nieprzerwana niezdolność do pracy” należy rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa. Innymi słowy pracownik jest niezdolny do pracy „bez przerwy” i nie odzyskuje tej zdolności, nawet na jeden dzień. Natomiast jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami, wystąpi choćby jeden dzień przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Jeśli niezdolność do

pracy trwa bez przerwy (jest nieprzerwana) – to wszystkie dni tej niezdolności wlicza się w całości do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to, czy spowodowane zostały tą samą, czy inną chorobą.

Kolejna niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie jest zatem zaliczana do tego samego okresu zasiłkowego co poprzednia, jeżeli jest spowodowana tą samą chorobą, a przerwa w niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Okres zasiłkowy (182 dni lub 270 dni) jest więc związany z rodzajem schorzeń oraz przerwami występującymi w niezdolności do pracy. Nie otwiera się nowego okresu zasiłkowego, gdy niezdolność do pracy zostanie spowodowana tą samą chorobą co poprzednia i wystąpi po przerwie nieprzekraczającej 60 dni. jest, aby w tej przerwie pracownik odzyskał zdolność do pracy.

W niniejszej sprawie odwołująca po wykorzystaniu kolejnego urlopu i zasiłku macierzyńskiego od 19 maja 2015 r. do 16 maja 2016 r. i zasiłku opiekuńczego od 6 czerwca 2016r. do 6 października 2016 r. była niezdolna do pracy w okresie od 18 października 2016 r. do 18 kwietnia 2017 r., od dnia 21 czerwca 2017 r. do 19 grudnia 2017 r. oraz od 20 lutego 2018r. do 21 maja 2018 r. Pomędzy okresami niezdolności do pracy stwierdzonymi zwolnieniami lekarskimi wystąpiły przerwy ponad 60 dniowe. Na okoliczność czy w trakcie tej przerwy odwołująca się odzyskała zdolność do pracy i czy okresy niezdolności były wywołane tą samą chorobą Sąd zasięgnął wiedzy specjalistycznej.

Postanowieniem z dnia 10 września 2019 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry w celu ustalenia czy odwołująca się po dniu 18 kwietnia 2017 r. oraz po dniu 19 grudnia 2017 r. odzyskała zdolność do pracy, czy w okresach od 19 kwietnia 2017 r. oraz następnie od 20 grudnia 2017 r. nastąpiła remisja choroby powodująca niezdolność do pracy, a jeśli tak to od kiedy (postanowienie k. 80).

W opinii z dnia 20 grudnia 2019 r. biegła psychiatra M. L. wskazała, że odwołująca się leczona była z powodu zaburzeń depresyjnych Po dniu 18 kwietnia 2017 r. oraz po dniu 19 grudnia 2017 r. nie odzyskała zdolności do pracy - brak danych w dokumentacji medycznej aby w okresach od 19 kwietnia 2017 r. oraz od 20 grudnia 2017 r. nastąpiła remisja choroby powodującej niezdolność do pracy (opinia psychiatry k. 86-88). Zarzuty do opinii złożyła odwołująca się (zarzuty k.101-104).

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2020 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego psychiatry z wyłączeniem biegłej M. L., w celu ustalenia czy odwołująca się po dniu 18 kwietnia 2017 r. oraz po dniu 19 grudnia 2017 r. odzyskała zdolność do pracy, czy w okresach od 19 kwietnia 2017 r. oraz następnie od 20 grudnia 2017 r. nastąpiła remisja choroby powodująca niezdolność do pracy, a jeśli tak to od kiedy (postanowienie k. 107v).

W opinii z dnia 8 lutego 2021 r. biegła psychiatra B. P. wskazała, że na podstawie analizy wskazanego materiału nie rozpoznała u odwołującej się upośledzenia umysłowego. Stwierdziła natomiast zaburzenia depresyjne, obecnie z remisją objawów. Biegła wskazała, że leczenie było regularne, otrzymywała leki przeciwdepresyjne, o działaniu nasennym, uspokajające. W trakcie leczenia nie opisywano istotnej poprawy stanu psychicznego. W dniu 30 marca 2017 r. odnotowano nieznaczną poprawę nadal wskazując na smutek, labilność emocjonalną, wahania nastroju, bez sił i energii. Po odstawieniu leków antydepresyjnych nastąpił nawrót objawów. Kolejną poprawę odnotowano w dniu 15 grudnia 2017 r. ale jednocześnie wskazano na niepokój, miernie obniżony nastrój, nerwowość, problemy z koncentracją, zmienny sen. Podczas wizyt gdy nie korzystała ze zwolnienia wykazywała analogiczne objawy. Leczenie psychiatryczne zakończyła 5 maja 2018 r. Pomędzy regularnymi zwolnieniami nie wracała do pracy, nie otrzymywała skierowania do lekarza medycyny pracy. Biegła wskazała, że odwołująca się po dniu 18 kwietnia 2017 r. oraz po dniu 19 grudnia 2017 r. nie odzyskała zdolności do pracy. W okresach od 19 kwietnia 2017r. oraz następnie od 20 grudnia 2017 r. nie nastąpiła remisja objawów choroby. W trakcie leczenia nie opisywano istotnej i dłuższej poprawy stanu zdrowia psychicznego skutkującej powrotem do pracy zawodowej, w zasadzie opisywano te same objawy, nie modyfikowano istotnie leczenia (opinia biegłej psychiatry B. P. k. 126 - 130).

Opinie biegłych były zgodne. Sąd dokonując oceny całego materiału dowodowego uznał opinie biegłych za miarodajne, logiczne i spójne w istotnych szczegółach. Sąd podzielił opinie w pełnej rozciągłości,

albowiem były one jasne, rzeczowe oraz zawierały przekonujące oraz logiczne uzasadnienie sformułowanych w nich wniosków.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.